

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΧΙΡΑΣΑΚΑ

Μετάφραση
Βίκη Τσιούστα

Ι
Κ
Α
Ρ
Ο
Σ

**SANAKA
HIIRAGI**

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΧΙΡΑΣΑΚΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: 人生写真館の奇跡

Πρώτη έκδοση στην Ιαπωνία, Takarajimasha Inc., Tokyo

© 2019, Sanaka Hiiragi

© 2026, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Greek language translation rights arranged with Takarajimasha Inc. through
The English Agency (Japan) Ltd. and New River

Μετάφραση από τα ιαπωνικά: Βίκη Τσιούστα

Επιμέλεια – Διόρθωση: Ιωάννα Ανδρέου

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Bariş Şehri

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Παραγωγή: Μ. Σπύρου & Σια Α.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για τον σκοπό εκπαίδευσης τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Κατ' εφαρμογή του Άρθρου 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, ο συγγραφέας και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2026

ISBN 978-960-572-821-2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

SANAKA HIIRAGI

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΧΙΡΑΣΑΚΑ

Μετάφραση
Βίκη Τσιούστα

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κεφάλαιο 1: Η γηραιά κυρία και το λεωφορείο	9
Κεφάλαιο 2: Ο Ποντικός και ο ήρωας	90
Κεφάλαιο 3: Η Μιτσούρου και η τελευταία φωτογραφία ...	155
Ευχαριστίες	191

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΓΗΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Στο παλιό ρολόι τοίχου, οι δείκτες και το εκκρεμές ήταν σταματημένα. Ο Χιρασάκα αφουγκράστηκε προσεκτικά. Στο εσωτερικό του φωτογραφείου δεν ακουγόταν τίποτα – η σιωπή ήταν σχεδόν εκκωφαντική.

Τα δερμάτινα παπούτσια του βυθίζονταν μαλακά στο παλιό κόκκινο χαλί. Άγγιξε απαλά με τα δάχτυλά του τα πέταλα απ' τη μικρή σύνθεση με άνθη γεντιανής που ήταν τοποθετημένη πάνω στον πάγκο της υποδοχής. Διόρθωσε ελαφρώς τη γωνία των λουλουδιών.

Στο βάθος της εισόδου, η διπλή πόρτα ήταν διάπλατα ανοιχτή, αποκαλύπτοντας το στούντιο. Κάτω απ' το αμυδρό φως μιας λάμπας, κρεμόταν ένα χάρτινο φόντο, μπροστά στο οποίο στεκόταν ένα πολυτελές ανάκλιντρο. Πάνω σε μια βάση υπήρχε επίσης μια μεγάλη φωτογραφική μηχανή με φυσούνα. Τόσο η βάση όσο και η ίδια η μηχανή ήταν φτιαγμένες από στιβαρό ξύλο. Το μέγεθος της συσκευής ήταν τέτοιο, που δύσκολα θα μπορούσε να την κρατήσει στα χέρια του ένας μόνο άνθρωπος – προκαλώντας τον θαυμασμό των πελατών του Χιρασάκα, που δεν παρέλειπαν να σχολιάσουν την ιδιόμορφη όψη της: «Τι φοβερή κάμερα είναι αυτή! Είναι σαν ξύλινο κουτί!». Οι πελάτες

που γνώριζαν από φωτογραφικές μηχανές έλεγαν: «Αχ, τι νοσταλγικό. Anthony δεν είναι;» κι αποκεί η κουβέντα στρεφόταν στις κάμερες.

Σαν σκιά, κάτι φάνηκε να περνά έξω από το παράθυρο, κι ακούστηκε μια φωνή: «Παράδοση, έχω παράδοση! Κύριε Χιρασάκαα!».

Το χτύπημα στην πόρτα -τοκ το-τοκ, τοκ τοκ- είχε έναν σχεδόν χαρούμενο ρυθμό.

Με τη σκέψη ότι αυτός ο άνθρωπος φαινόταν πάντα χαρούμενος, παρόλο που κάθε φορά έκανε ακριβώς το ίδιο πράγμα, ο Χιρασάκα άνοιξε την πόρτα.

Απέξω στεκόταν ένας νεαρός με στολή διανομέα. Φορούσε το καπέλο του γυρισμένο προς τα πίσω και, όπως πάντα, έσπρωχνε μπροστά του ένα καροτσάκι. Ποπό, σκέφτηκε ο Χιρασάκα, βλέποντας το μέγεθος του πακέτου πάνω στο καροτσάκι, και χαμογέλασε θλιμμένα.

Στο στήθος της στολής του νεαρού υπήρχε το σήμα μιας λευκής γάτας και μια ετικέτα με το όνομά του, Γιάμα. Το ξυρισμένο του κεφάλι ταίριαζε αρμονικά με το ηλιοκαμένο δέρμα του.

«Η επόμενη πελάτισσα είναι μια ζωηρή νεαρή κοπέλα» είπε κρατώντας έναν φάκελο στο χέρι του.

«Δεν πρέπει να λες ψέματα».

Ο Χιρασάκα υπέγραψε για την παραλαβή μ' ένα πικρό χαμόγελο.

«Κύριε Χιρασάκα, το δέμα είναι πολύ βαρύ για να το κουβαλήσω μόνος μου, μπορείς να με βοηθήσεις; Έχω κι εγώ καιρό να δω τόσο μεγάλο δέμα. Πρέπει να 'ναι φωτογραφίες εκατό χρόνων!»

Με μια φωνή, οι δύο άντρες σήκωσαν κι έβαλαν το μεγάλο δέμα πάνω στον πάγκο της υποδοχής. Καθώς ο Χιρασάκα

έβγαλε ασυναίσθητα έναν αναστεναγμό υπό το βάρος των φωτογραφιών, ο Γιάμα τον ρώτησε γελώντας: «Κύριε Χιρασάκα, μήπως άρχισες να αλλάζεις γνώμη και σκέφτεσαι να παραιτηθείς απ' τη δουλειά εδώ;».

«Ναι. Αλλά λέω να συνεχίσω λίγο ακόμα».

«Ποτέ δεν το βάζεις κάτω, έτσι, κύριε Χιρασάκα;» είπε ο Γιάμα, ισιώνοντας το καπέλο του. «Λοιπόν, εγώ πρέπει να πηγαίνω για την επόμενη παράδοση. Τρέχουμε και δεν φτάνουμε κι οι δύο. Καμιά μέρα θα πεθάνουμε απ' την πολλή δουλειά!»

«Θα πεθάνουμε απ' την πολλή δουλειά... Αυτό, ειδικά, αποκλείεται».

Ο Γιάμα έγνεψε ελαφρά με το χέρι του, έβαλε τον φάκελο κάτω απ' τη μασχάλη του κι έφυγε σπρώχνοντας το καρτσάκι.

Ο Χιρασάκα άρχισε να ετοιμάζει το δωμάτιο για την επόμενη πελάτισσα που θα ερχόταν, τη Γιάγκι Χατσούε. Ήλπιζε να μπορέσει να της προσφέρει έναν καλό αποχαιρετισμό, με τις καλύτερες φωτογραφίες για εκείνη.

Και.

Ο Χιρασάκα ευχόταν να μπορέσει κάποτε να συναντήσει αυτόν τον «κάποιον» που έψαχνε.

*

«Κυρία Χατσούε. Κυρία Γιάγκι Χατσούε».

Ήταν μια αντρική φωνή.

Ακούγοντας να καλούν ήσυχα το όνομά της, η Χατσούε ξύπνησε απότομα.

Πού βρισκόταν; Ήταν ξαπλωμένη στο πλάι, πάνω σ' έναν καναπέ. Το ταβάνι που μπορούσε να δει της ήταν ξένο, και την κοιτούσε το ανήσυχο πρόσωπο ενός άντρα.

Αναρωτήθηκε αν είχε καταρρεύσει από θερμοπληξία ή κάτι τέτοιο, μιας και τελευταία είχε απότομα ζεστάνει πολύ ο καιρός, αλλά όταν προσπάθησε να θυμηθεί τι είχε συμβεί, συνειδητοποίησε ότι η μνήμη της ήταν θολή, σαν να τη σκέπαζε ομίχλη.

Είμαι η Χατσούε, ενενήντα δύο ετών, γεννημένη στην Τοσίμα, σκέφτηκε με ανακούφιση. Ευτυχώς, δεν τα 'χω χάσει ακόμα, μάλλον.

Ανήσυχη κοίταξε επίμονα το πρόσωπο του άντρα. Αφού ήξερε ότι τη λένε Χατσούε, πρέπει να ήταν κάποιος γνωστός της. Ποιος ήταν όμως... Όχι, μπορεί να είχε δει το όνομά της στα πράγματά της όσο ήταν λιπόθυμη. Ψάχνοντας στη μνήμη της, προσπάθησε να ανασηκωθεί στον καναπέ. Όρθωσε σιγά σιγά το κορμί της προσπαθώντας να μην πιέσει τη μέση της. Παρόλο που είχε καταρρεύσει, το σώμα της δεν ήταν σε κακή κατάσταση.

Αλήθεια, όμως, ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος; Μέχρι τώρα, ακόμα κι όταν τη χαιρετούσε αναπάντεχα κάποιος στον δρόμο, αμέσως τον αναγνώριζε λέγοντας: «Είσαι ο τάδε, σωστά;» – γεγονός που πάντα χαροποιούσε τον άλλον. Πίστευε πως ήταν πραγματικά άσχημο να γερνάς και να σκουριάζει το μυαλό σου.

«Καλώς ήρθατε. Σας περίμενα» της είπε ο άντρας.

Όταν έδειξε το πρόσωπό της για να επιβεβαιώσει ότι μιλούσε σ' εκείνη, ο άντρας έγνεψε καταφατικά.

«Είστε η κυρία Χατσούε, σωστά;»

«Εμ, ναι».

Σήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε. Ήταν ντυμένος κομψά, μ' ένα γκρι πουκάμισο με όρθιο γιακά. Έδινε την εικόνα ενός

ήσυχου πάστορα ή ιερέα. Τα μαλλιά του ήταν προσεκτικά χτενισμένα. Εκ πρώτης όψεως φαινόταν καλοσυνάτος, αλλά είχε και μια μυστηριώδη αύρα. Δεν ήταν εντυπωσιακά όμορφος, αλλά δεν ήταν κι άσχημος, φαινόταν να μοιάζει σε κάποιον ή και όχι – σε κάθε περίπτωση, το πρόσωπό του δεν έκανε κάποια ιδιαίτερη εντύπωση.

«Λέγομαι Χιρασάκα και διατηρώ αυτό το φωτογραφικό στούντιο εδώ και αρκετό καιρό» είπε ο άντρας.

Παρεμπιπτόντως, δεν έβρισκε το αγαπημένο της μπαστούνι. Μήπως της είχε πέσει όταν κατέρρευσε;

Βλέποντάς τη να κοιτάζει διερευνητικά το δωμάτιο, και θεωρώντας ίσως πως ήθελε μια εξήγηση για το μέρος, ο Χιρασάκα τής είπε: «Μπαίνοντας, στο βάθος αριστερά, είναι το στούντιο. Μπορείτε επίσης να βγάλετε φωτογραφίες και στην εσωτερική αυλή. Στα δεξιά είναι η αίθουσα υποδοχής και το εργαστήριο. Θα σας δείξω τον χώρο».

Η Χατσούε από παλιά ήθελε αμέσως να ρωτάει για ό,τι της κινούσε την περιέργεια.

Τι εννοούσε όταν είπε ότι την περίμενε;

Τι μπορεί να ήθελε από εκείνη ο ιδιοκτήτης ενός φωτογραφείου;

Και πρώτα απ' όλα, πώς είχε βρεθεί εκεί;

Δεν θυμόταν τίποτα.

«Παρακαλώ, αποδώ» είπε ο Χιρασάκα, και η Χατσούε, παρόλο που είχε ένα σωρό ερωτήσεις να κάνει, για την ώρα προσπάθησε διστακτικά να σηκωθεί. Είχε καιρό να περπατήσει χωρίς το μπαστούνι της. Στηρίχτηκε στον καναπέ, ρίχνοντας το βάρος στα χέρια της, και άρχισε να προχωρά ακολουθώντας τον Χιρασάκα. Παραδόξως, η σωματική της κατάσταση ήταν καλύ-

τερη από ποτέ και η μέση της δεν πονούσε. Ο Χιρασάκα γύρισε ανήσυχος και της πρόσφερε το χέρι του.

Την οδήγησε στην αίθουσα υποδοχής, όπου επικρατούσε μια ήρεμη ατμόσφαιρα. Ο δερμάτινος καναπές ήταν φθαρμένος αλλά καλά λουστραρισμένος, και το παλαιωμένο ξύλινο γραφείο φαινόταν εξίσου όμορφο στο μάτι. Η Χατσούε ένωσε ότι η επιλογή των επίπλων δεν είχε προκύψει από το ενδιαφέρον για αντίκες κάποιου που έχει χρήματα να ξοδέψει, αλλά μάλλον απ' τη συνήθεια του ιδιοκτήτη να φροντίζει τα πράγματά του με προσοχή. Σκέφτηκε πως ο νεαρός άντρας είχε εκλεπτυσμένα γούστα για την ηλικία του.

Πέρα απ' το παράθυρο φαινόταν η εσωτερική αυλή, φωτισμένη από μια μικρή λάμπα. Κοιτάζοντας προσεκτικά, η γυναίκα είδε τα καλυμμένα με βρύα πέτρινα φανάρια, τις κλαίουσες κερασιές και τα καλλωπιστικά πράσινα φαρφούγκιουμ που ήταν κομψά τοποθετημένα στον χώρο. Σκέφτηκε πως πράγματι θα ήταν ένα υπέροχο φόντο για κιμονό.

Σε μια γωνία της αίθουσας υποδοχής, ένας ηλεκτρικός βραστήρας, μια γυάλινη μηχανή απόσταξης καφέ και κάποιες κούπες ήταν τακτοποιημένα σε μια διακοσμητική ραφίέρα. Εντυπωσιασμένη που δεν υπήρχε ούτε ίχνος σκόνης, η Χατσούε σκέφτηκε ότι ίσως ο Χιρασάκα να ήταν λάτρης της καθαριότητας. Ένα μεγάλο κουτί πάνω στο γραφείο τράβηξε την προσοχή της.

«Θα σας φτιάξω τσάι» είπε ο Χιρασάκα και γυρνώντας της την πλάτη άρχισε να ετοιμάζει την τσαγιέρα με έμπειρες κινήσεις. Παρακολουθώντας τον από πίσω, η Χατσούε αποφάσισε με τόλμη να ρωτήσει αυτό που είχε κατά νου.

«Ε, συγγνώμη».